

ZPRAVODAJ ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHRATAVĚ

HARMONIZAČNÍ DNY 6. ROČNÍKŮ

Milí rodiče, prarodiče, kamarádi a všichni Chrastaváci!
Ve druhém týdnu školy jsme se vypravili na harmonizační dny. My všichni, žáci 6. tříd, jsme v pondělí nastoupili do autobusu směrem Český ráj vstříc novým zážitkům. Musely pro nás být vypraveny autobusy dva, protože nás byl rekordní počet a to 85. A tomu nám ještě škola přidělila tři pány učitele a tři paní učitelky. Máme podezření, že se domnívali, že bychom to v takovém počtu sami nezvládli, ale jsou to dospělí, takže jsme jejich rozhodnutí tolerovali a respektovali jejich přítomnost po celou dobu pobytu.

Pokojů nám bylo na hlavní budově málo, tak několik z nás bydlelo v chatkách, pod bedlivým dozorem paní učitelek. Po počátečních rozpacích s ubytováním, které nás trochu vyděsilo (představte si, že nás nevzali do hotelu na Kanárské ostrovy nebo do chaty v Alpách a taky nám nešla připojit Wi-fi), jsme se rovnou vrhli na zábavu, kterou nám vyučující připravili.

Z první aktivity jsme byli trochu nesví. Tak představte si, že Vás posadí do půlkruhu a pět dospěláků začne vyvolávat nějakého Selušu a ještě Vám řeknou, že až ho uvidíte, máte si stoupnout za ně. Pravda je, že nám některým pochopení pointy dělalo velký problém, ale náš skvělý učitelský dohled měl takovou trpělivost, že nakonec jsme všichni onoho boha viděli.

V další hře jsme se rozdělili podle tříd a naším úkolem bylo se dle určitého znaku seřadit. Nesměli jsme u toho mluvit. Chápete to? Byli jsme na místě ani ne hodinu a učitele z nás už očividně bolela hlava. Nejspíše ve snaze nás unavit si vymysleli i hru na otázky, ve které jsme měli běhat, pokud nám někdo odpověděl na otázku „ANO“. Každopádně viděli, že neuspěli, a tak nás odpoledne nechali běhat do kopce, kam jsme vyběhli vždy, když jsme poznali melodii z pohádek, večerníčků nebo zpěváka či zpěvačku.

Odpoledne jsme šli do lesa, kde nám učitelé škodili.

Ano, škodili. Pořád nás učí, že si máme pamatovat informace, a když si je zapamatujeme, tak než je stihneme donést na základnu, chytí nás a dají otázky, díky kterým samozřejmě v 90 % vše zapomeneme. Před večerí jsme se šli také podívat na nedalekou zříceninu hradu Pařez.

Učitelům očividně chyběla kultura, tak jsme jim večer připravili stínové divadlo, které bylo u některých opravdu povedené, to se musí uznat.

Následující den jsme si šmákli na snídani a s radostí šli na další aktivity.

Ve skupinách jsme se vzdělávali v oblasti vlajek, které si jistojistě už nyní tak polovina z nás nepamatuje. Co si pamatujeme, tak to je tvoření vlajek, které budou zdobit naši třídu až do devátého ročníku (pak lze předpokládat, že se pohádáme, kdo si ji odnese domů, a smysl harmonizačních dnů přijde po čtyřech letech vniveč).

Odpoledne jsme zabalili batůžky, nabrali svačiny a vyrazili do Prachovských skal, kde jsme se rozdělili na tři skupiny, které stoupaly na vyhlídky.

Každopádně to, co nás čekalo večer, bylo epické. Diskotéka, kde se DJ stal pan učitel, byla neskutečná. Ani se nám nechtělo skončit a jít spát.

A pak to přišlo.

Usnuli jsme a zanedlouho jsme byli znovu probuzeni na stezku odvahy. To je taky k nepochopení. Učitelé se hodinu snaží, aby-chom byli v klidu a spali, drží hlídky a chodí nás kontrolovat, ale jen co usneme, nás vzbudí a hurá do lesa. Nikdo z nás úplně nečekal, že by se v lese mohl pohybovat i někdo jiný, než jsme my, ale páni učitelé se rozhodli, že nás budou strašit. Někteří z nás to zvládli bez problému, ale samozřejmě se našli jedinci, kteří zaječeli tak, že všem ostatním tuhla krev v žilách (teď tvrdíme, že to celé bylo trapné a nikdo z nás se nebál, ale bylo fajn, že učitelé uznali za vhodné nekontrolovat ihned po příchodu do pokoje naše spodní prádlo).

A byl čas jet domů. Někteří z nás byli rádi, jiní by zvládli ještě pár dní. Můžeme konstatovat, že jídlo bylo skvělé, pan kuchař taky, akorát paní správce se řada z nás dětí i všichni učitelé malinko báli, takže kdybyste tam někdy někdo zase jel, máme malý tip – uklízejte víc, než myslíte, že je uklizeno, a nejlepší bude, když jako dezert sníte i talíře a budete s ní v pohodě.

Moc jsme si to užili a jsme moc rádi, že nám přálo i počasí.

Teď už zase sedíme ve školních lavicích a těšíme se na další a další zážitky, které jako novopečení druhostupňáci zažijeme.

Slovy všech šestáků... K. Kohlíková, M. Šulcová, P. Burešová, T. Jerje, V. Severa, D. Ramírez

Chrastavský výletník 21. 9. 2018

Škola směrů, cest a možností i tímto heslem se řídíme při nabídce družinových zájmových kroužků. Letošní nabídka odpoledních aktivit se rozrostla o základy atletiky a turistiky.

O atletiku je zájem velký, turistika už tolik příznivců nemá.

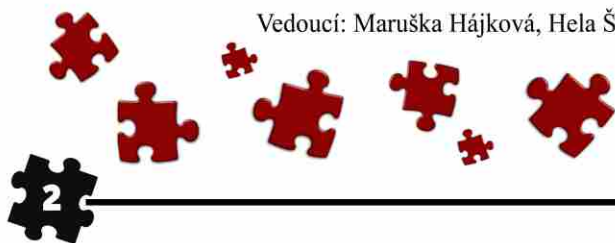
Nicméně i takové děti a rodiče se nakonec našly.

Naším hlavním cílem je dostat děti ven – kamkoli.

Při našem hledání vhodných výletů nám velice pomohl projekt, který běží již od roku 2012 nazvaný „Tajemná místa Jizerských hor“. Patronka Jizerských hor, víla Izerína, označila osm tajemných míst kovovým štítkem, který děti hledají a po nalezení obkreslí na hrací kartu. Po sesbírání všech osmi otisků, navštíví informační centrum v Liberci, kde za odměnu obdrží skleněný Izerínin penízek. Ke každému zmíněnému místu se také pojí zajímavá pověst popsaná na internetových stránkách.

Do hry se zapojilo na čtyři desítky dětí, máme za sebou první výlet k Protržené přehradě na Bílé Desné a ohlasy jsou prozatím pozitivní. Přejeme si vytrvalé děti, trpělivé rodiče a samozřejmě hezké počasí.

Vedoucí: Maruška Hájková, Hela Šťastná

Geo-Zentrum v Žitavě

V letošním roce jsme se díky společnému projektu s Geocentrem dozvěděli mnoho zajímavého o horninách, které se nacházejí v Žitavě a jejím okolí, a také o tom, jak se tyto horniny využívají. Na jaře jsme putovali za pískovcem, žulou a čedičem, objevovali jsme je ve městě na domech, na dlažbě nebo kašnách. Navštívili jsme také některé lomy, ve kterých se tyto horniny těžily.

Naše podzimní exkurze nás vedla po hnědouhelných dolech za našimi hranicemi. Navštívili jsme tři z nich. Mají dnes nejrůznější podobu. Že oblíbená nádrž Kristýna v Hrádku bývala dříve dolem na uhlí, to většina z nás ví. Ale netušili jsme, že ještě mnohem větší důl se nacházel jen kousek od Kristýny, blízko hraničního přechodu v Hartavě. Těžilo se tam nejen hnědé uhlí, ale v nedaleké menší jámě také hlína, ze které se páliły cihly. V ní před více než 80 lety objevili zachovalý kmen obrovské pravěké sekvoje. Ten byl převezen do parku před gymnázium v Žitavě, kde stojí dodnes jako přírodní památka "Mammutbaum". Bývalý pan starosta z Hartavy a horník tamního dolu nám vysvětlili a na plánech ukázali, jak a kde se těžilo. V 18. století kopali horníci chodby a uhlí těžili pod zemí. Těchto chodeb, šachet a štol je na obou stranách hranice tolik, že se místy země propadla a dokonce potok tu mizí pod zemí. Později se uhlí těžilo povrchově. V padesátých letech těžba skončila a z velké jámy se stala skládka. Dnes však na povrchu nepoznáte nic, vidíte jen louky a stromy. Této proměně se říká rekultivace.

Naší druhou zastávkou se stal důl Turów v Polsku. Zde stále probíhá těžba, důl je rozlehlý a hluboký a hodně se v něm praší. Viděli jsme také velkou elektrárnu, ve které se z vytěženého uhlí vyrábí elektřina. Blízko ní jsou postavené obří skleníky vytápěné teplem z elektrárny.

Třetí důl se jmenuje Berzdorf a má dnes úplně jinou podobu. Nikdo by nevěřil, že tam, kde se dnes rozkládá obrovské jezero s krásně průzračnou vodou, ještě v roce 1997 pracovalo obří rypadlo a nabíralo tuny uhlí. Rypadlo dodnes stojí nedaleko silnice do Görlitz a slouží jako muzeum s vyhlídkou.

Náš průvodce nám podrobně vysvětlil, jak stroj pracoval, mohli jsme si sednout i do kabiny řidiče.

Z našeho další výletu do Geocentra jsme si přivezli acháty, které jsme si sami brousili a leštili na nových strojích.

Letos nás ještě čeká další oprávnění kamenů, výlet do atomové laboratoře a předvánoční posezení.

Irena Lejsková

ZLATÁ PĚTKA

V závěru loňského školního roku se odehrálo velké finále soutěže Zlatá pětka, kterou počtvrté uspořádal Mikroregion Hrádeccko-Chrastavsko. Do tohoto finále postoupilo i pět našich pátáků Eliška Brodská, Nela Kotrčová, Sína Junková, Honza Khaml a Tonda Severa. Ti vytvořili tým Chrastaváci koumáci.

Během pěti týdnů zpracovali pět internetově zadaných úkolů vědomostního i kreativního charakteru. Z devatenácti družstev se pak dostali mezi deset finalistů. Finále proběhlo na hradě Grabštejn a naši pátáci se tam vydali na kolech.

Soutěž na Grabštejně byla velmi pěkně zorganizovaná. Po všech prostorách hradu od sklepa až po věž byla rozmístěna stanoviště s různými úkoly a finálové týmy běhaly a společnými silami úkoly plnily. Za zhlédnutí stojí sestříhané video na YouTube pod názvem Finále Zlaté pětky 2018.

Chrastaváci koumáci bojovali ze všech sil a obsadili druhé místo. Pak je ještě čekala cesta na kolech domů, na které byli obtěžkáni hodnotnými cenami.

VI. Kollmannová

MYANMAR – divoká cesta do barmské říše

Ve čtvrtek 20. září jsme se se třídami 8. A, 8. B, 8. C a 9. C vydali autobusem do Kulturního domu v Liberci, abychom byli součástí sledování projekce o státu Myanmar, dříve Barma, který se nachází v jihovýchodní Asii.

Společnost Planeta Země 3000 dvakrát ročně pořádá pro školy projekci o neprobádaných a pro Evropany těžko dosažitelných koutech země, které mají děti alespoň touto cestou možnost navštívit.

Spolu s cestovatelem a autorem Expedice jsme byli svědky, jaká kultura a zvyky byly zachovány na západní straně poloostrova Zadní Indie, kde Barma leží. Navštívili jsme velká města, kulturní centra a krajiny ozdobené zlatými pagodami, symbolem východu, kterých je v této části Asie nejvíce. Ale cíl byl trochu jiný, poznat i např. nejhudší části Myanmaru, kde se mísí velké množství různorodých kmenů a etnických skupin. Tito lidé žijí v zapomenutých horských krajinách Chinského státu a my jsme měli možnost poznat život, který si vystačí s úplným minimem. V dnešní době pro nás něco nepředstavitelného. S těmito lidmi žijícími v úzkém kontaktu s přírodou a dokonce s vírou v duchy jsme zažili několik rituálů a ceremonií spojených i s ceremonií pohřební. Další cesta vedla za tzv. mořskými cikány, kteří svůj život žijí na dřevěných lodích plavících se vodami Andamanského moře.

Odesli jsme si spoustu nových zážitků a jeden důležitý postřeh. Myanmarští lidé jsou považováni za nejtědřejší a nejmilejší obyvatele na světě. Důvod je skoro prostý, čím méně toho člověk k životu potřebuje, tím větší má asi potřebu se s ostatními podělit.

Těšíme se na další expedici, která nás za rok zavede do Kolumbie.

Jana Chrásková

TŘÍDA 7. A. TVOŘÍ VLASTNÍ LIMERIKY

Jedna dívka z Chrastavy
sjíždí půlku Vltavy.
Vtom potkala žraloka,
tak ho kousla do oka.
Ta malá dívka z Chrastavy.
(Berberová Š., 7.A)

Byl jeden pejsek z Itálie,
říkal: „To je tragédie.“
Nosil kšandy s kapucí,
měl v ní hodně nemocí.
Ten mladý pejsek z Itálie.
(Brandová A., 7.A)

Byl jeden kluk z Prahy,
ten nevěděl si rady.
Kde se píše měkké i
a kde zase tvrdé y.
Ten hloupý kluk z Prahy.
(Absolon D., 7.A)

Jedna paní z Chrastavy
ráda četla romány.
Když to po měsíci přečetla,
do minuty se zas začetla.
Ta nešťastná paní z Chrastavy.
(Řeháková J., 7.A)

Jedna paní z Vísky
okusuje lístky.
Nejradši má z dubu,
okusuje vrbu.
Ta mladá paní z Vísky.
(Balatková K., Mikezová M., 7.A)

